

ת"פ 31751/06/14 - מדינת ישראל נגד ו א

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 31751-06-14 מדינת ישראל נ' א(עציר)

בפני כב' השופטת גלית ציגלר
בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד ואסים בדר

המאשימה

נגד

ו א (עציר) - הובא - ע"י עו"ד דנה גרין

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג, ועל רקע רצונה של המתלוננת לעזוב אותו ארעו האירועים המפורטים בכתב האישום.

כשבועיים עובר ליום 10.6.14 התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה שהוא רוצה להתאבד והשניים קבעו להיפגש והגיעו לביתו. בשלב מסוים ביקשה המתלוננת ללכת לביתה, הנאשם חסם את דרכה, ואח"כ משך בשערה, דחף אותה והפיל אותה לריצפה תוך שהוא מכה אותה.

המתלוננת יצאה לביתה במונית, והנאשם נסע אחריה, התקרב אליה ואיים באומרו שיש לו סכין ואם תברח הוא יעשה לה משהו. השניים התיישבו והנאשם הוציא מכיסו חפץ חד והניח אותו על גדר שביניהם ואח"כ החזירו לכיסו. כתוצאה מהאירועים נגרמו למתלוננת חבלות מעל עין ימין, ברגל וביד.

באותו יום ובהמשך, ובמספר הזדמנויות שונות, שלח הנאשם אל המתלוננת מסרונים מאיימים, ובהם מילים בוטות.

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, ובשלוש עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. הנאשם יליד 0.0.93, וטרם מלאו לו 21 שנים במועד ביצוע העבירות, ומאז הוא נתון במעצר.

נוכח הענישה שנדרשה, קמה חובת תסקיר והנאשם נשלח לשירות המבחן.

מהתסקיר שהתקבל עולה כי הנאשם רווק, אב לילדה בת 4, שאינה בחזקתו, שירת שירות צבאי חלקי בשל תאונת דרכים שעבר, ומאז עבד בעבודות מזדמנות וטרם מעצרו הועסק כעוזר טבח וכעוזר מציל.

התסקיר מפרט את הרקע המשפחתי המורכב של הנאשם, את קשייו השונים במהלך החיים, ואת העובדה שצבר חובות על רקע אותם קשיים.

התסקיר מפרט גם את ההכרות בין הנאשם לבין המתלוננת, שהינה קטינה, והקשר הזוגי שהתנהל ביניהם, עד שחל אותו קרע שהולך לביצוע העבירות.

עוד עולה מהתסקיר כי לנאשם אין עבר פלילי, ולמעט התיק הנוכחי אין לו תיקים פתוחים נוספים.

קצינת המבחן נפגשה עם אימה של המתלוננת, אשר תיארה בפניה את הקשר הבעייתי בין הנאשם למתלוננת, סיפרה על פעולות שונות שבהן נקט על מנת להצר את צעדיה, ועל כך שביתה עדיין חוששת ממנו, הגם שמאז נעצר לא יצר עימה כל קשר.

הנאשם הביע בפני קצינת המבחן חרטה על המעשים, טען כי התנהגות זו אינה מאפיינת אותו, וביטא רצון לבחון אותה.

קצינת המבחן התרשמה כי לנאשם דפוסי חשיבה נוקשים, ובהעדר טיפול בתחום השליטה בכעסים, קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, ועל כן המליצה על שילובו במסגרת אינטנסיבית סגורה וביקשה לדחות את מועד הדיון על מנת לאפשר לו לפנות לראיון באותה מסגרת.

מאחר והמסגרת שהוצעה "דיאלוג מחודש" אינה מסגרת אינטנסיבית סגורה, סברתי כי ראוי לקבל הבהרה משירות המבחן לגבי הליך זה, אולם הנאשם סירב להמתין וביקש לסיים את עניינו ללא הליך טיפולי.

במסגרת התסקיר בחנה קצינת המבחן את גורמי הסיכון העולים מהתנהגותו של הנאשם, ממאפייני אישיותו, ומגורמים שונים נוספים, ולצידם בחנה גורמים מצמצמי סיכון, לרבות העובדה כי אין עוד קשר בין הנאשם למתלוננת, נכונותו להשתלב בהליך טיפולי, וההערכה כי ההליך המשפטי מהווה גורם מציב גבולות, ובסופו של דבר מצאה כי בהעדר טיפול קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, וכאמור, המליצה על הליך טיפולי.

3. אין ספור פעמים נדרשו בתי המשפט לעבירות האלימות בין בני זוג כאשר צד שאינו שבע רצון מהתנהגות בן הזוג, נוקט כלפיו באלימות, בין פיזית ובין מילולית, ומפעיל שליטה וכוחניות בדרך זו.

הנאשם פגע בגופה, בשלומה ובבטחונה של המתלוננת, בעת שמנע ממנה לצאת מביתו, ואף הפעיל כלפיה כח ופגע בה במטרה להשיג את מבוקשו.

המתלוננת הינה קטינה הצעירה ממנו במספר שנים ועדיין תלמידה בבית הספר, וככל שאין הצדקה לנהוג באלימות או בדרכי איום כלפי כל אדם, קל וחומר כלפי קטינה והדבר מהווה נסיבה לחומרה.

הנאשם לא נמנע מלנקוט באלימות של ממש, עת משך בשערה של המתלוננת, היכה אותה, דחף אותה, הפיל אותה על הארץ וגרם לה חבלות, הגם שאין מדובר בחבלות קשות או כאלה אשר הצריכו טיפול רפואי.

הנאשם לא ויתר על ההתנהלות התוקפנית כלפי המתלוננת, המשיך ועקב אחרי גם כשעזבה את ביתו, וכששוחחו השניים איים עליה באמצעות חפץ חד שהוציא מכיסו, ואין ספק ששימוש בחפץ שכזה הינו בבחינת העצמת האיום והוא מפחיד יותר ממילים בלבד.

ב"כ הנאשם הסבירה כי הוא לא תיכנן מראש את ביצוע העבירות, אלא שהדבר קרה באופן ספונטני על רקע תחושת הבגידה שחש הנאשם, בשל רצונה של המתלוננת לעזוב אותו, ועל רקע אהבה נכזבת, אלא שברור כי תחושת אכזבה - מרה ככל שתהיה - אינה מצדיקה התנהלות אלימה ושימוש במילים ובאמצעים שונים, כפי שבחר הנאשם.

4. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במתחם שנע בין מאסר קצר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל (ברע"פ 7951/10 נב' נ' מדינת ישראל (2.11.10) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, ונדון ל- 10 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 1826/11 סולומון נ' מדינת ישראל (8.3.11), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים, ונדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל; בת"פ (פ"ת) 29377-11-12 מדינת ישראל נ' ר' מ' (14.1.13), נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים, עונש של 10 חודשי מאסר בפועל; בת"פ (רח'') 18779-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני (28.1.14), הורשע נאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, היזק לרכוש במזיד, וכן שתי עבירות איומים ונידון ל- 6 חודשי עבודות שירות).

לאחר שבחנתי את הפסיקה, ואת הנסיבות המפורטות לגבי אירועים שונים, אני סבורה כי המתחם ההולם במקרה זה, נע בין תקופת מאסר קצרה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

5. כאמור, התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת היתה אלימה ומאיימת, ואף נגרמו לה חבלות בשל כך, כשמשיחת האם עם קצינת המבחן עולה כי המתלוננת עדיין חוששת מפניו של הנאשם ומתקשה להתאושש מהחווייה הטראומטית שעברה בשל מעשיו האלימים.

אין ספק, גם על רקע תסקיר שירות המבחן שבחן את נסיבותיו של הנאשם, והסיכון הנשקף ממנו, כי הענישה הנדרשת לגביו היא ענישה מאחורי סורג ובריח.

6. לצד החומרה שבהתנהגותו של הנאשם והצורך בענישה הולמת, יש לבחון גם את השיקולים העומדים לזכותו.

הנאשם בחור צעיר כבן 21, אב לילדה בת 4, ובעל רקע משפחתי מורכב ונסיבות חיים לא קלות. לנאשם אין עבר פלילי, וזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק.

הנאשם לקח אחריות על המעשים והודה בכתב האישום ובכך חסך זמן ציבורי יקר ואת עדויות התביעה, ובעיקר נחסכה עדות המתלוננת, שהינה קטינה. מדובר באירוע מתמשך על רקע רצונה של המתלוננת להפרד מהנאשם, כשמאז נותק ביניהם הקשר. אמנם לא התקיים בעניינו של הנאשם כל הליך שיקומי, כשמדבריהסנגורית עולה שהדבר נמנע בשל סיבות שאינן תלויות בנאשם, ובין היתר העדר סביבה תומכת, אך

הוא עדיין מביע נכונות להירתם לטיפול ולהביא לשינוי בדפוסי התנהגותו, ואף במעמד הדיון הביע חרטה על המעשים וביקש לצאת לדרך חדשה.

הנאשם נתון בתנאי מעצר במשך תקופה של כ- 6 חודשים, וניתן להניח כי הדבר לא היה פשוט עבורו והותיר עליו את חותמו.

6. בבחינת כלל הנסיבות, כאשר מצד אחד טיבן של העבירות שאינן קלות, והן בעלות מאפיינים אלימים שלא ניתן להקל בהם ראש, ובוצעו כלפי קטינה, ומנגד נסיבותיו האישיות של הנאשם, העדר עבר פלילי, גילו הצעיר, ההודיה והחסכון בזמן ובהעדת המתלוננת, ובהתחשב בכלל השיקולים האחרים שפירטתי, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים :

א. 9 חודשי מאסר בפועל;

תקופת המאסר תחושב מיום מעצרו 11.6.14.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור איזה מהעבירות בהן הורשע, או כל עבירה של אלימות.

זכות ערעור למחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, בנוכחות הצדדים.